

پیام روز جهانی تئاتر ۲۰۲۶ توسط ویلم دفو بازیگر امریکایی

من یک بازیگر هستم که بیشتر به‌عنوان بازیگر سینما شناخته می‌شوم، اما ریشه‌هایم عمیقاً در تئاتر است. از سال ۱۹۷۷ تا ۲۰۰۳ عضو گروه «ووستر» بودم؛ جایی که در نیویورک، در سالن «پرفورمینگ گاراج»، آثار اصیل خلق و اجرا می‌کردیم و در سراسر جهان به اجرا می‌پرداختیم. همچنین با کارگردانانی چون ریچارد فورمن، رابرت ویلسن و رومنو کاستلوچی همکاری داشته‌ام.

اکنون مدیر هنری **بینال تئاتر ونیز** هستم. این مسئولیت، اتفاقات جهان امروز و همچنین اشتیاقم برای بازگشت به کار تئاتر، باور مرا به قدرت مثبت و اهمیت منحصری‌فرد تئاتر بیش از پیش شکل داده است.

در آغاز حضور سادام در **گروه ووستر**، که یک گروه تئاتری در نیویورک بود، اغلب پیش می‌آمد که در برخی اجراها تماشاگران بسیار کمی داشتیم. حتی گاهی این قاعده وجود داشت که اگر تعداد اجراکنندگان از تماشاگران بیشتر باشد، می‌توانیم اجرا را لغو کنیم—اما ما هرگز این کار را نکردیم. بسیاری از اعضای گروه نه تنها آموزش رسمی تئاتر ندیده بودند، بلکه از رشته‌های مختلف گرد هم آمده بودند تا تئاتر بسازند. بنابراین شعار «نمایش باید ادامه پیدا کند» دقیقاً شعار ما نبود، اما با این حال احساس تعهد می‌کردیم که دیدارمان با تماشاگران را حفظ کنیم.

ما اغلب در طول روز تمرین می‌کردیم و شبها همان مواد را به‌صورت «کار در حال شکل‌گیری» اجرا می‌کردیم. گاهی پیش می‌آمد که سالها روی یک نمایش کار می‌کردیم و در همین حال با اجرای آثار قدیمی‌تر امرار معاش. کار کردن چندساله روی یک اثر گاهی برایم خسته‌کننده می‌شد و تمرین‌ها را دشوار می‌یافتم، اما همین اجراهای نیمه‌کامل همیشه هیجان‌انگیز بودند—حتی اگر تعداد اندک تماشاگران نشان‌دهنده کمی‌وجهی به کار ما بود. همین تجربه به من فهماند که، فارغ از تعداد، حضور تماشاگر به‌عنوان شاهد، به تئاتر معنا و حیات می‌بخشد.

همان‌طور که روی تابلوهای سالن‌های قمار نوشته شده است: «برای بردن باید حضور داشته باشید.» تجربه‌ی مشترک و زنده از یک عمل خلاقانه—که ممکن است طراحی و برنامه‌ریزی شده باشد، اما هر بار متفاوت است—بی‌تردید بزرگترین نقطه قوت تئاتر است. از نظر اجتماعی و سیاسی، تئاتر هرگز تا این اندازه برای درک ما از خودمان و جهان ضروری و حیاتی نبوده است.

«موضوع مهمی که همه از آن غافل‌اند» فناوری‌های نوین و شبکه‌های اجتماعی است؛ چیزهایی که وعده‌ی ارتباط می‌دهند، اما ظاهراً انسان‌ها را از یکدیگر جدا و منزوی کرده‌اند. من خودم البته هر روز از کامپیوتر استفاده می‌کنم، حتی در شبکه‌های اجتماعی حضور نداشته باشم. حتی اگر فقط در حد جستجوی نام خودم را به عنوان بازیگر در اینترنت یا از هوش مصنوعی برای دریافت اطلاعات استفاده کرده باشم. اما باید کور بود اگر ندانست که ارتباط انسانی در خطر جایگزین شدن با رابطه با دستگاه‌هاست. در حالی که

برخی فناوری‌ها می‌توانند به خوبی به ما کمک کنند، مشکل ندانستن اینکه چه کسی در انتهای دیگر دایره ارتباطات است، عمیق است و به بحران حقیقت و واقعیت دامن می‌زند. اینترنت می‌تواند پرسش‌هایی ایجاد کند، اما به ندرت می‌تواند آن حس شگفتی‌ای را که تئاتر می‌آفریند، منتقل کند—شگفتی‌ای که بر پایه‌ی توجه، مشارکت و شکل‌گیری یک جمع خودجوش از حاضران در یک فضای مشترک کنش و واکنش است.

بعنوان یک بازیگر و خالق تئاتر، همچنان به قدرت تئاتر ایمان دارم. در جهانی که هر روز بیشتر دچار تفرقه، کنترل و خشونت می‌شود، چالش ما هنرمندان تئاتر این است که نگذاریم تئاتر صرفاً به یک فعالیت تجاری برای سرگرمی سطحی تبدیل شود یا فقط به نهادی خشک برای حفظ سنتها تقلیل یابد؛ بلکه باید توانایی آن را برای پیوند دادن انسان‌ها، جوامع و فرهنگها تقویت کنیم و مهتر از همه، بپرسیم به کجا می‌رویم ...

تئاتر بزرگ یعنی به چالش کشیدن شیوه‌ی فکر کردن ما و ترغیب ما به تصور آنچه آرزویش را داریم.

ما موجوداتی اجتماعی هستیم و از نظر زیستی برای ارتباط با جهان ساخته شده‌ایم. هر یک از حواس ما دریچه‌ای برای مواجهه است و از خلال این مواجهه، شناخت عمیق‌تری از خود به دست می‌آوریم. از طریق روایت، زیبایی‌شناسی، زبان، حرکت و صحنه‌رایی—تئاتر بعنوان یک هنر جامع می‌تواند به ما نشان دهد چه بودهایم، چه هستیم و جهان‌مان چه می‌تواند باشد.

در باره ویلم دفو، ایالات متحده بازیگر، خالق تئاتر

ویلم دفو، مدیر هنری بخش تئاتر بینال ونیز، از اعضای بنیان‌گذار گروه «ووستر» بود. این گروه که در سالن «پرفورمینگ گاراز» در نیویورک فعالیت می‌کرد (۱۹۷۷ تا ۲۰۰۴)، رویکردی منحصربفرد در تئاتر آوانگارد توسعه داد.

او سپس با هنرمندانی چون باب ویلسن، مارینا ابراموویچ، ریچارد فورمن و رومنو کاستلوچی همکاری کرد. در اوایل دهه ۱۹۸۰، فعالیت خود را در سینما نیز آغاز کرد و از آن زمان به خاطر توانایی‌اش در ایفای نقش‌های متنوع، هم در فیلم‌های مستقل و هم در آثار جریان اصلی، به شهرتی بین‌المللی دست یافت.

او چهار بار نامزد دریافت جایزه اسکار شده و در سال ۲۰۱۸ جایزه «کوپا وولپی» بهترین بازیگر را در جشنواره فیلم ونیز دریافت کرده است. تعهد مداوم او به تئاتر همچنان نقش مهمی در شکل‌گیری نگاه هنری و شیوه بازیگری‌اش دارد.

<https://chehreh.org/uncategorized/ویلیم-دفو/>

منبع ما: <https://www.world-theatre-day.org/messageauthor.html>